

Helena Murčeková

Tajnosti

pobláznenej baby

Helena Murčeková

Tajnosti pobláznenej baby

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskypisovatel@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Júlia Vrábľová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Helena Murčeková 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Helena Murčeková 2015
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1881-4

Jednotke, Chuchunikovi a Tortám

Krištofičin

KONIEC LETA

„Kde nájdeme takého chalana?!“ položí mi Radka naliehavo zákernú otázku.

Sedíme v parku všetky tri – ja, Radka, Tea, najlepšie kamošky od prvého dňa na gympli. Nechce sa nám po kine hneď domov. A v tom je ten problém – vo filme, na ktorom sme boli. Romantická komédia (ako inak), ktorá namiesto toho, aby nám zlepšila náladu, celkom nečakane milú Radku rozosmutnila. Pretože hlavný hrdina je (zase raz) príliš dokonalý na to, aby sme mohli predstierať, že by mohol byť skutočný. Radka to vie a tento rozpor medzi filmovou ilúziou a realitou ju zriedka vyvedie z miery. Je však koniec leta, o týždeň sa začína škola, spolu so sezónnou melanchóliou je to vražedná kombinácia. Malo mi to napadnúť. Takáto školácka chyba! Mali sme radšej ísť na nejakú šialenú americkú komédiu. Tie okrem zdvihnutého obočia nad nevkusom jej tvorcov nemávajú žiadne zásadné vedľajšie účinky.

„Dúfam, že nepodvádzaš Jacka s týmto novým chlapíkom?!“ doberám si nešťastnú Radku a poza jej chrbát žmurkám na Teu, tá nad Radkiným smútkom len gúľa očami.

Aby bolo jasné, Radka je nešťastná celkom seriózne, akurát ten jej filmom spôsobený smútok nám pripadá zábavný. Jej obrovské modré oči sú bezodnou studnicou tínedžerského smútku. Aj ja, aj Tea sme trochu zaskočené vzniknutou situáciou, nie je zvykom, aby ju takto rozrušil romantický hrdina. Od desiatich rokov je beznádejne zamilovaná do Leonarda DiCapria. Vtedy prvýkrát videla *Titanic* a odvtedy pre ňu nik iný neexistuje. Núti nás chodiť do kina na všetky jeho filmy, aj keď pre ňu Leonardo navždy zostane Jackom, osudovou láskou. Až doteraz žiadny

iný film okrem *Titanicu* a žiadny iný hrdina okrem Jacka nemal na ňu takýto účinok.

„Na tomto svete neexistujú žiadni Jackovia! Čo budeme robiť?“ vzdychá zanovito ďalej a frustrovane si kmáše blondavé vlasy.

„Nepanikár, tvoj princ si ťa skôr či neskôr nájde,“ povzbudí ju Tea, Radkin presný opak. S Teou nie sú žarty, vidno to už na prvý pohľad. Krátke čierne vlasy, tmavohnedé, až takmer čierne oči s výraznou čiernou linkou a pohľad, z ktorého je každému jasné, že do nej sa neoplatí štúrať.

Sú ako deň a noc, moje najlepšie kamošky. A ja medzi nimi, taký mix oboch. Závidím Radke jej modromodré oči, jej jazykové nadanie (ovláda najmenej tri jazyky) a Tei jej životný postoj spolu so schopnosťou rozumieť fyzike. Aj ony závidia mne – môjho úžasného brata-dvojča. Inak nemajú veľmi čo. Sivomodré oči, väčšinou viac sivé ako modré, a hnedé vlnité vlasy s červeným nádychom. Údajne koruna mojej krásy. *Postavu mám, hm, s jej opisom by básnik asi nemal veľa práce...* vysoká, a to je asi tak všetko. Niečo by mohlo byť väčšie, niečo by mohlo byť menšie, ale v podstate som spokojná, nemám problém obliecť si hocičo. Veď výhodou malých košíkov je, že nespôsobujú bolesti chrbta. Rozhodla som sa, že môj princ bude uprednostňovať iné prednosti... inak čert ho ber!

Z lenivosti behám po svete, ako ma Pán Boh stvoril, čiže bez farbičiek na tvári. Nemôže to byť až také hrozné, zatiaľ predomnou nikto s krikom neušiel. Ale pri týchto dvoch si niekedy pripadám ako Popoluška. Niežeby som si za to v podstate nemohla sama. Nemám problém schmatnúť bráchovu mikinu, keď utekám na bus, a stráviť v tej autoplachte celý deň. Opäťky som mala na sebe naposledy, keď som mala päť. Brácho ma presviedča, že na tom predsa nezáleží, a keď sa baba chalanovi páči, tak sa mu páči bez všetkých tých čačiek. Nie som si istá, ako veľmi mu môžem v tomto smere veriť. Je prehnane starostlivý, takže je možné, že ma udržiava v nerandiacom stave cielene. Ale mne je

to viac-menej jedno. Zatiaľ. Ak ma ten pravý nebude chcieť v tejto základnej výbave, pravdepodobne za to nestojí. Ak budem aj v tridsiatke bez záväzkov, prehodnotím prístup k tejto veci.

„O tom silne pochybujem,“ nedá sa Radka odbiť, kým ja som myslou niekde inde. „Poznáš niekoho čo i len vzdialene podobného Jackovi? Skutočného človeka z mäsa a kostí?“

Obidve s Teou zostaneme ticho, každá zrejme z iného dôvodu. Prečo mlčí Tea, neviem. Prečo mlčím ja? Lebo odpoveď je áno, ale... nahlas by som to radšej nevyslovila. Je tu niekto, o kom dúfam, že si v mori namalovaných krások všimol moju fádnu tvár. Kto okupuje moje myšlienky viac, ako je nutné, ale... nie som si istá, kde sa moja predstava o ňom končí a kde sa skutočný On začína. Okrem toho, je to beznádejné, takže načo to rozoberať.

Lenže to posledné, čo Radka práve teraz potrebuje, je depri-mujúco negatívna odpoveď. Preto poviem najpovzbudivejšie, ako viem: „Zatiaľ nie.“

„A čo Maco?“ kývne na mňa Tea hlavou. Nikdy nechodí okolo horúcej kaše. A nikdy nie je v rozpakoch. Preto ju žeriem.

„Naozaj si práve moje dvojča prirovnala k Jackovi?“ spýtam sa neveriaco a na zdôraznenie svojho úžasu zdvihnem jedno obočie. Viem, že na Teu to urobí dojem, ona to nedokáže. Pri každom pokuse zdvihne obidve a z uštipačného pohľadu je razom smiešna grimasa, lebo pri tom vždy aj prižmúri oči.

„Nerieš,“ nariadi mi. Niekedy, respektíve väčšinou vie byť pekne panovačná ku každému, kto si to nechá.

„Možno o pár rokov. Rozhodne nie teraz,“ odmietavo krútim hlavou.

„Prečo?“ začne sa Radka zaujímať. Iba trošku mi je to podozrivé.

„Nevšimla si si, ako to strieda?“ vyslovím nahlas, čo všetky vieme. „O pár rokov, keď sa vyburí alebo keď ho dáka skrotí, by mohol dosiahnuť Jackove kvality. Nenadarmo som sa s ním celé tie roky piplala!“

Obidve na mňa chvíľu zamyslene hľadia. Mám pocit, že nevidia mňa, ale Maca, moje dvojča. Naši mu nedali naozaj meno Maco, volá sa Matej, ale pre mňa je, odkedy si pamätám, Maco. Zrejme som ako decko mala problém s výslovnosťou a ostalo mu to. Ktovie. Pôvod prezývky sa už asi nikdy nedozvieme. Na rozdiel od pôvodu mojej prezývky, ten je nám všetkým známy.

Žužu.

Keď sme mali asi päť, Macovi sa znepáčila Olívia a chcel ma premenovať na Zuzanu. Rodičia tento nápad, samozrejme, zamietli, ale mne ostala prezývka. Keďže Maco dal všetkým jasne najavo, že on je jediný, kto ma tak môže volať, je mi to jedno. Zatiaľ sa nenašiel nikto, kto by sa odvážil nerešpektovať jeho želanie. Má taký vplyv na ľudí. Odmalička. Žiaľ, z jeho prirodzenej autority sa na mňa nič nenalepilo. Neviem, ako to robí. A že sa na to snažím prísť už roky!

Ako správne dvojčatá sme si neskutočne podobní, nielen vizuálne, preto som zvyknutá na takéto skúmané pohľady, mám vtedy pocit, že ja je niekto iný. Odkedy sme na litike brali Rudolfa Fabryho, neviem dostať z hlavy tento názov. Je to nefér a chvíľami aj pekne schizofrenické. Napriek našej podobe, kým on láme srdcia na počkanie, ja som taká školská mníška. Chalani asi neželajú sivé oči tak ako baby. Vlastne som živý dôkaz toho, že chalani a baby nemajú rovnaký vkus. Kým babám Macova výška imponuje, väčšine chalanov prekáža, že sa na nich pozerám zhora. Možno preto nevedia oceniť moje oči, nedovidia do nich. A tie moje vlasy? Čo ja viem, zdajú sa mi tuctovo hnedé. Len keď svieti slnko, hrajú farbami. Možno by to chcelo nejako ich oživiť...

„Tak vidíš,“ otočí sa Tea k Radke, kým ja zvažujem návštevu kadernického salóna, „nemusíš hneď upadať do depresie.“

„Lenže on je jeden a my sme tri,“ oponuje Radka vytrvalo ďalej. Ako keby sa dnes nechcela zbaviť svojej temnej nálady.

„Kde je jeden, bude aj druhý, vieš, že chodia vo svorkách,“ nedá si Tea narušiť bohorovný pokoj.

„To si pletieš s vlkami,“ skočím jej do reči.

Tea po mne hodí pohľad, akože no a čo, ale nevzrušene pokračuje ďalej, ako keby sa nechumelilo, ako keby nerozprávala o mojom bratovi.

„Okrem iného, ja nemám najmenší problém sa v tvojom prospechu Maca zriecť, takže si s ním pokojne môžeš zašpásovať, kým nenájdeš svojho Jacka. A medzitým až do odvolania prestaneme chodiť na romantické filmy, neprospieva ti to.“

„Navrhujem, aby sme niečo zjedli,“ pokúšam sa rýchlo zvrtnúť tému.

„To je tvoja odpoveď na zlomené srdce?“ zvolá Radka znechutene, akoby som práve navrhla, aby odovzdala najdrahšie kusy zo svojho šatníka Armáde spásy.

„Zlatko, filmový hrdina ti nemôže zlomiť srdce,“ vyhlásim rezolútne a ťahám ju smerom k najbližšiemu miestu s mliečnymi kokteilami.

„Si si istá?“ Radka stále neznie presvedčene.

„Potrebuješ čokoládový milkshake, ten ti zdvihne náladu,“ trvám na svojom, stále ju ťahajúc za sebou.

„Vďaka bohu za čokoládu!“ deklamuje, akoby stála na javisku a nie na chodníku, ale to ju už Tea odzadu tlačí a proti našim spojeným silám nič nezmôže.

„Je to všeliak,“ súhlasím s ňou celá šťastná, že nateraz je kríza zažehnaná.

Vďakabohu! Nie som zdrojom nekonečného optimizmu. Mám len presne toľko povzbudzujúcich rečičiek, koľko je nevyhnutné na každodenné prežitie, ani o deko viac. Ale mám jedno pravidlo. V tomto priateľstve nemôžu byť naraz dve nešťastné pubertáčky. Smutná alebo nahnevaná môže byť len jedna z nás. Je povinnosťou zvyšných dvoch urobiť všetko, čo je v ich silách, aby bola nastolená rovnováha. Ak všetko ostatné zlyhá, je povolený čokoládový doping. Aj keď, z pochopiteľných dôvodov, je to úplne posledná možnosť. Posledné, čo potrebujeme, sú kilá navyše. Bolo by jednoduché stráviť mladosť v stave večnej nespo-

kojnosti (alebo podľahnúť závislosti od čokolády). Na to bude predsa kopec času v dospelosti!

V skratke, sme obyčajné čoskoro maturantky, vcelku spokojné so životom. Teda, aspoň väčšinou. Slabé chvíľky mávame na konci prázdnin a keď si uvedomíme, že po tom pravom stále ani chýru, ani slychu.

V poslednom čase mám dojem, že Radke dochádza trpezlivosť pri hľadaní toho jej Jacka. Je to pochopiteľné, samozrejme, časy sa menia, v dnešnej dobe mať osemnásť a byť stále nepobozkaná sa rovná spoločenskej samovražde. Ale keď jej otec má doma brokovnicu a je všeobecne známe, že by ju neváhal použiť na nehoďného nápadníka... To by dostatočne vysvetľovalo, prečo sa Radke, porcelánovej bábike s obrovskými modrými očami, chalani zatiaľ vyhýbajú. Inak si to neviem vysvetliť. Alebo je to tým, že trávi veľa času so mnou a okolo mňa sa motajú len samí dvojmetroví basketbalisti, Macovi spoluhráči, pri ktorých Radka vyzerá ako ich mladšia sestra. Tak či tak, Radka stráca trpezlivosť. Na jednej strane ju chápem, koniec-koncov, som v podobnej situácii, akurát že ja nie som ochotná pobozkať hocikoho, len aby som mohla povedať, že som sa už bozkávala. Možno preto, že všetkých chalanov porovnávam s ním, nestojím o bozkávanie vôbec. Lebo bozkávanie s ním vonkoncom neprichádza do úvahy.

Som si istá, že je len otázkou času, kedy sa začne šuškať, že som lesba. Alebo aj nie, všetci vedia, že moje dvojča nemá zmysel pre humor, pokiaľ ide o mňa. Vždy vystraší každého neželateľného nápadníka, čo mi zatiaľ vyhovuje. Len raz sa našiel jeden neodbytný, ktorého som musela odmietnuť osobne, a jeho pohľad zbitého psa ma prenasledoval ešte týždne. Obávam sa, že keby som sa dostala do podobnej situácie ešte raz, povedala by som áno len tak zo súcitu! Odvtedy tieto záležitosti s radosťou prenechávam bráchovi. Áno, viem, je to zbabelé, ale zatiaľ nám to obom takto vyhovuje, tak čo. S bratom sme si veľmi blízki, ale on sa odmieta so mnou chichotať, lakovať si nechty a vzdychať

nad DiCapriom. Teda, ja nad Leom nevzdychám, ale niekedy je príjemné len tak si povzdychnúť so spriaznenou dušou.

Teodoru, skrátene Teu, som prvýkrát stretla v škôlke. Niežebý som si niečo z tých čias pamätala. Identifikovali sme sa navzájom na fotkách. Napriek tomu, že naše mesto sa nedá opísať nijako inak ako malomesto, trvalo nám ďalších takmer desať rokov, kým sa naše cesty znova skrížili.

Radku poznám zo základky, chodila do vedľajšej triedy, ale nikdy sme sa spolu veľmi nebavili. Je veľmi jemná, ba až delikátna osoba. Už dávno by ju zožrali vlci, keby sme si ju s Teou neadoptovali.

Som veľmi rada, že mám svoje dve baby, pomáhajú mi udržiavať kontakt so ženským svetom. Keď sme boli malí, brat zo mňa urobil čistého chalana. Nemala som rada sukne ani ružovú, takže nás často považovali za jednovaječné dvojčatá. Liezli sme po stromoch, hrali futbal, súťažili v grganí, od istého veku som dokonca dávala prednosť autíčkam pred bábikami. Vtedy sa rodičia zľakli, že to na mne zanechá trvalé stopy, a prestali ma brávať ku kaderníčke. Mama mi začala kupovať dievčenské romány a pestovať vo mne dievča. Pravda je, že dlhovlasú si ma nikdy nikto nepomýlil s chalanom. Nestážujem sa, len to už nie je taká zábava ako kedysi.

Čokoláda, zaručený, rokmi overený spôsob, ako dostať babu z depresie, nesklamala ani tentoraz. Z Radky každým ďalším dúškom čokoládového kokteilu, ktorý mala pred sebou, vyprchávala tá jej podivná melanchólia.

„Nezdá sa vám, že to hrozne rýchlo ušlo?“ spýtala sa Tea, keď dorazila svoj vanilkový kokteil.

„Čo?“ zamračím sa na jej prázdny pohár.

„Tie tri roky na gympli. Mám pocit, že to bolo len včera, čo sme sa triasli pred pasovacím.“

„Mne sa zdá, že tie letné prázdniny sú z roka na rok kratšie. Na základke sa mi zdali dva mesiace neskutočne dlhé. Prisámvačku, čím som staršia, tým rýchlejšie uletia.“

„Veru, ani sa nenazdáme a budeme mať päťdesiat,“ súhlasila som.

„Tomu sa hovorí večný optimizmus,“ prevrátila Tea oči.

Vtedy vošla na terasu, kde sme sedeli, hlučná partia chalanov. Radka si ich so záujmom premeriavala.

„Hľadáš svojho princa?“ doberala si ju Tea.

Radka sa začervenala a sklopila zrak. Potom sa vyčítavo pozrela na Teu, kým hlasno sfkala kokteil z dna pohára.

„Ešte sa mi nechce ísť domov,“ povzdychla som si, snažiac sa zakecať jej rozpaky.

„Čo chceš robiť?“ vyzvedala Radka, celá nedočkavá zmeniť tému.

„Neviem,“ pokrčila som plecami.

„Môžeme ísť do Zašivárne. Mal by tam byť koncert nejakej kapely,“ navrhla.

Podnik, ktorému sme vymysleli meno Zašiváreň, je čosi ako klub s obrovskou terasou, kde v lete hráva živá hudba. Či je otvorený aj v zime, to netuším, vnútri som nikdy nebola. Vždy keď terasu po lete zavrú, prestaneme tam chodiť.

„Tak poďme. Na chvíľu,“ súhlasila som.

Bolo tam, ako vždy v tomto čase, plno, ale podarilo sa nám nájsť voľný stôl. Bol malinký a zašitý úplne v rohu, rovno vedľa obrovských reprákov, takže sme nepočuli vlastné slovo, ale kapela hrala pohodové letné pesničky, žiadny metal alebo niečo, z čoho by nám hrozili trvalé následky. Radku začalo mykať už pri druhej skladbe, pri tretej sa už naplno vlnila od pásu hore. Tea sa k nej pridala. Ja som sa na nich len smiala a cuckala si svoje nealkoholické mojito.

Vedľa nášho stola sa objavil čašník s drinkami, ktoré sme si neobjednali. Cez ten hluk sa nám snažil vysvetliť, že sú pre nás od neznámeho obdivovateľa.

„Malibu s mliečkom,“ zakričal, ukazujúc na bielu tekutinu v pohároch. Usmial sa a odišiel.

Ostali sme zarazene zízať na tri poháre pred nami.

„Tu máš svojho Jacka,“ povedala som Radke dúfajúc, že to odčíta z mojich pier.

S rozžiarenými očami si obzerala pohár, ktorý čašník položil pred ňu.

„Od koho myslíte, že to je?“ spýtala sa ako malé decko, keď nájde darčeky pod vianočným stromčekom.

„Musí to byť niekto starší,“ snažila sa Tea prekričať hudbu.

„Aký starší?“ spýtala som sa podozrievavo.

„Tipujem tridsať a vyššie.“

Radke zmizol z tváre rozžiarený pohľad.

Tea zdvihla pohár a štrngla ním o Radkin. „Na zdravie.“

„Ideš to piť?“ spýtala sa Radka zhrozene. „Čo ak v tom niečo je?“

„Myslíš nejaká droga?“

„Nikdy nevieš.“

Vtedy kapela ohlásila pauzu.

Tea pohľadom vyhládala čašníka. „Myslíš, že by nám čašník do toho niečo primiešal?“

„Neučili ťa rodičia, že od cudzích si nemáš brať cukríky?“

„Vygoogli to,“ vyzvala ma Tea.

„Čo?“ nechápala som.

„Či také drogy majú chuť, či sa to dá poznať.“

Podala som jej telefón. „Na, googli si.“

Kým Tea hľadala odpoveď na ktovieakú otázku a Radka hypnotizovala pohár, ja som ďalej cuckala svoje mojitko. A nenápadne som sa obzerala okolo seba. Snažila som sa identifikovať odosielateľa tých drinkov. Ak bol Tein predpoklad o jeho veku správny, nebolo tu veľa možností. Vlastne sa mi zdalo, že sme tu najstaršie.

Vtedy moju pozornosť upútal On. Uistila som sa, že môj brat nie je v partii chalanov, s ktorou prišiel, a okamžite som od neho odvrátila pohľad. Tea stále niečo ťukala do môjho telefónu. Radka sa tiež nenápadne obzerala okolo.

„Nie sú tu žiadni tridsiatnici,“ vyhodnotila svoj prieskum.

„Všimla som si,“ potvrdila som.

Vtom k nám zase pristúpil čašník.

„Nemusíte sa báť, nič v tom nie je. Sám som to miešal,“ uistoval nás.

„To znie ako tie slávne výroky pred smrťou. Ten had nie je jedovatý a tak podobne,“ povedala som mu.

„Môžete ísť so mnou, namiešam vám druhé rovno pred vašimi očami,“ navrhol.

„Kto to zaplatí?“

„Pozornosť podniku,“ usmial sa. Bolo mi podozrivé, že sa nami zapodieva, keď ľudia stoja v húfoch okolo baru.

„To znie podozrivo,“ povedala som nahlas.

„Idem s tebou,“ zvolala zrazu Tea, čím ma totálne šokovala. Je za každú srandu, o tom potom, ale toto bolo predsa len nezvyčajne trúfale aj na ňu.

Čašník si všetky tri poháre položil na tácku a s Teou za päťami zamieril k baru.

Radka na mňa pozrela.

„Chod' s nimi, ak chceš, ja vás budem pozorovať odtiaľto,“ navrhla som. Radka sa za nimi rozbehla, aby jej neušlo divadlo.

A divadlo to bolo, Tea za barom, s čašníkom za chrbtom, mieša drinky. Hádam tu práve nešmíruje inšpekcia práce alebo hygieny.

Pozorovala som ich, až kým si ku mne neprisadol týpek, ktorý hneď spustil: „Čo tu také pekné dievča robí samo?“ pritom sa ma pokúsil objasť okolo pliec. Odtiahla som sa.

„Čaká, kedy ju niekto začne baliť na otrepané frázy,“ povedala som otrávene.

„Slečna je nedostupná, to mám rád.“

Bolo jasné, že už má niečo vypité. Inak nevyzeral vôbec zle. Špinavé blond vlasy, hnedé oči. No vôbec sa mi nepáči, že nerešpektuje moju osobnú zónu. Už ma síce neobjímal, ale nestiahol ruku z operadla za mojím chrbtom.

„Môžem ťa pozvať na drink?“ skúšal ďalej.

„Sorry, babská jazda.“

Nadýchol sa, že niečo povie, ale vtom sa vedľa nášho stola zjavil On. Dvojmetrový modrooký basketbalista s vlasmi farby akáciového medu. Príliš detailný opis? Aj mňa zarazilo, keď som si naňho spomenula v supermarkete pri výbere medu... našťastie, nikto zatiaľ neodhalil, prečo je akáciový med zrazu môj obľúbený. Na zaplakanie, ja viem. Nuž, malé radosti vraj robia život krajším.

Bez vyzvania si sadol oproti nám. A pražil môjho spolusediaceho pohľadom.

„Nechceš nás zoznámiť?“ spýtal sa ma, ale stále hľadel na týpka vedľa mňa.

„Nie, pán práve odchádza,“ usmiala som sa na chalana vedľa seba, aby pochopil, že hovorím o ňom. Ten vo vzdávajúcom sa geste zdvihol ruky a vstal.

„V pohode, kamoš, iba som krátil slečne čakanie.“

„Nabudúce sa presvedč, či slečna o také krátenie čakania stojí.“

„Odkedy zachraňuješ slečny v núdzi?“ vyzvedala som, keď sme osameli.

„Odjakživa. O čom ty nemôžeš vedieť, keďže si ešte nikdy v núdzi nebola.“

Iba On dokáže vyzerat' tak bezstarostne šťastný. To bude tými jamkami v lícach, vyzerá s nimi ako malý chlapec, čo má niečo za lubom. Alebo chlapík z reklamy na zubnú pastu. V záchvate čistého šialenstva mi napadlo, či sa mu nezalesknú zuby. V duchu som si vynadala a prinútila som sa pozrieť mu do očí. Bolo nemožné neusmiať sa naňho, keď sa takto škeril, ale ja som to dokázala. Bola som totiž až príliš zaujatá vrývaním si jeho usmiatej tváre do pamäti. Takáto príležitosť sa už nemusí naskytnúť.

„Ja že som ešte nikdy nebola v núdzi?“ spýtala som sa šokovane, keď som konečne lokalizovala svoj mozog. Rád sa so mnou hrá na skrývačku, keď je On nablízku. Asi je dobre, že na blízku nebýva často.

„Nehovor mi, že by to tvoj osobný strážca pripustil! Kde vlastne je?“ začal sa okolo seba obzeráť. Bolo mi jasné, že hovorí o Macovi.

„Rodinné povinnosti, čosi kamsi prevážajú,“ povedala som neurčito, lebo som nevenovala dosť pozornosti, keď sa o tom s ňou bavili.

„A on ti dovolil ísť samej von?“ nechápavo zdvihol obočie.

Vrhla som naňho otrávený pohľad.

„Takže o tom nevie,“ usmial sa. „Viem, že Macova starostlivosť môže byť otravná, ale nemala by si to podceňovať. Podarilo sa mi vypočuť si zaujímavý rozhovor nášho Dona Juana s jeho kamošmi o tom, koľko pív mu zaplatia, keď ťa zbalí,“ kývol hlavou smerom, kde sa stratil pripitý blondín.

„To je moja cena? Pár pív? Som sklamaná,“ pokrútila som znechutene hlavou.

Rozosmial sa. Tomu sa už nedalo odolať. Zrazu som sa prichytila pri tom, ako sa naňho usmievam.

„Mimochodom, ďakujem. Vôbec nebol kreatívny,“ postážovala som sa, snažiac sa zakryť rozpaky.

„Takže letíš na kreativitu?“ spýtal sa naoko prekvapene. „Malo mi napadnúť, že teba nezaujímajú povrchné veci ako výzor.“

Prebodla som ho pohľadom. To neznelo ako kompliment.

„Povedz mi, ako kreatívne zbaliť babu?“

Mala som čo povedať! Zagúľala som očami tak, aby to videl. „Načo to potrebuješ vedieť? Ty predsa už baby baliť nemôžeš.“

„Zaujímam sa to. Z čisto vedeckého hľadiska,“ stále sa na mňa tak sladko usmieval. Toto bola najdlhšia debata, akú sme v živote mali. Začala som ho podozrievať, že je opitý. Niežeby vyzeral, ale prečo by zrazu so mnou toľko debatoval?

„Nikdy som sa nezamýšľala nad tým, ako zbaliť babu, ale sľubujem, že sa nad tým zamyslím. Z čisto vedeckého hľadiska, samozrejme,“ nedokázala som nebyť sarkastická.

Bolo to trpkosladké. Oproti mne sedel chalan mojich snov, konečne sme sa rozprávali aj o niečom inom ako o basketbale, ale

ja som nebola schopná byť k nemu milá. Bola to podvedomá reakcia. Nechcela som, aby si ktokoľvek myslel, že som sa buchla do bratovho zadaného kamaráta. Je možné, že som to chvíľami aj prehánala, ale no a čo? Nech vie, že nie všetkým babám sa pri ňom roztrasú kolená. Poniektorým sa roztrasú aj členky.

Všimla som si, že Tea s Radkou mieria naspäť k nášmu stolu. Sledoval môj pohľad, a keď ich zbadal, postavil sa.

„Nemali by ťa nechávať samu, je len otázka času, kedy sa na teba nalepí nejaký týpek. Máte odvoz domov?“

„Stíhame posledný bus,“ povedala som, zarazená jeho starostlivosťou.

Prikývol a kým odišiel k svojmu stolu, ešte na mňa žmurkol. Zostala som za ním nechápavo hľadiet.

„Čo tu robil On?“ divila sa Radka, keď si aj s Teou sadli na svoje miesta.

„Zachránil ma pred týpkom, ktorý sa s kamošmi stavil, že ma zbalí na pár otrepáných fráz.“

„Blázon!“ vyhlásila Tea a prisunula ku mne fľašu minerálky. „Keďže nepiješ, vymenili sme tvoj drink za vodu.“

„Slovenskú nemajú?“ zažmurila som na ňu, keď som uvidela názov.

„Mala som na výber medzi českou a rakúskou.“

„Mala si si pýtať vodu z vodovodu,“ uškrnula som sa.

„Nevďačnica nevďačná.“

„Chudák chlapec nemohol vedieť, že s otrepanými frázami u teba nemá šancu, keď na väčšinu báb to zaberá,“ zastala sa neboráka Radka, čím rázne ukončila našu minerálkovú debatu.

„Na nechápavých chudákov,“ zdvihla Tea svoj pohár s bielou tekutinou.

„Na posledný ročník na gympli,“ pridala som sa k štrnganiu.

„Na Jackov,“ uzavrela náš prípitok Radka.

„Mimochodom, tie drinky sú od majiteľa podniku,“ povedala Tea, keď si odpila. „Vravela som, že musí byť starší.“

„Prečo nám majiteľ posielal drinky? Ako vďaka za to, že zvyšuje-

jeme jeho podniku vekový priemer?“ spýtala som sa, prechádzajúc pohľadom po maximálne pätnásťročných žubrienkach okolo nás. Ako sa z nás tak rýchlo stali staré kozy? Lebo tak som sa tu cítila, v osemnástich stará... nesmiem to zabudnúť povedať tete Jozefíne. Tá sa z toho ušúľla od smiechu.

„Myslel si, že sme tu nové, vraj nás tu ešte nikdy nevidel, chcel nás privítať.“

„Ponúkol nám aj odvoz,“ doplnila ju Radka.

To už som vypleštila oči ako žaba.

„Dúfam, že ste odmietli!“ zvolala som zhrozene.

„Samozrejme, čo si myslíš, že sme šiši?“ uistila ma Radka.

„Keby sme si odpísali jeho ešpézetku,“ zamrmlala Tea.

„Čo to musí byť za úchyláka, keď objednáva drinky babám, ktoré môžu byť jeho dcéry? A potom im núka odvoz? To je podozrivé!“

„Taký starý zase nie je,“ nesúhlasila Radka.

„Teba bude strašne ťažké zbalit,“ poznamenala Tea akoby mimochodom. „Niežeby sa nás tento ujo snažil zbalit,“ dodala rýchlo, „ber to ako milé, pozorné gesto od chlapíka, ktorý vie, čo sa patrí. Tieto decká,“ ukázala okolo seba, „by ti najskôr objednali borovičku.“ Radku pri slove borovička striaslo.

S touto logikou sa nedalo nesúhlasiť. Zrazu mi napadlo, čo by mi objednal On. Preč, preč s touto myšlienkou!

Radka mi pod nos otrčila svoj mobil. Odfotila vyškerenú Teu za barom.

„Sekne ti to. Ak ti nevyjde maturita...“ začala som, ale keď sa po mne Tea snažila hodiť servítok, čo doletel len do môjho dopitého mojita, rozosmiala som sa. „Vždy je dobré mať záložný plán,“ nedala som sa zastrašiť jej nepresnou muškou.

„To je pravda. Je dobré vedieť, že mám aj iné možnosti, keby Drusalovej prdlo v bedni.“

Drusalová je naša meteosenzitívna matikárka. Jej prudké zmeny nálad sa dajú vysvetliť jedine prudkým poklesom tlaku vzduchu alebo výraznými tlakovými výšami či nízami. Jeden

deň je sladká ako med, všetko chápajúca, ideálna učiteľka, druhý deň je z nej bosorka, ktorej sa bojí vlastný tieň. Urobila z nás skautov – sme vždy a na všetko pripravení. Tomu hovorím škola života. Zrejme nás pripravuje na realitu tam vonku, za múrmi školy. Lebo veď – koľkí z nás skončia s takým šéfom? Bf, hrozná predstava.

„Je to dobré, chceš ochutnať?“ ponúkala mi Radka svoj pohár.

Cucla som si, aby sa nepovedalo. Každá sme si cuckali svoj drink v rytme pohodovej muziky, vychutnávajúc jeden z posledných bezstarostných letných večerov. Veď za rohom straší maturita. Už len pri myšlienke na ňu ma strasie. Nie je to odplata starších generácií za uniknutú mladosť? Žiadny iný zmysel v nej nedokážem odhaliť. Ale možno som len primladá, aby som pochopila komplikované úvahy dospeláckeho mozgu. Otázka znie – chcem im vôbec niekedy rozumieť? Dospelosť nevyzerá ako stav, ktorý by som vo veľmi blízkej budúcnosti chcela dosiahnuť. Keď sa pozerám okolo seba, zdajú sa mi dospeláci akísi skysnutí. Ak je to nevyhnutný dôsledok dospievania, ďakujem, neprosím. Ale ak niekto vyhlási revolúciu za zrušenie maturity, môže rátať s mojou podporou! Pôjdem na námestie štrngat' kľúčmi. Alebo mávať zeleným obrusom, alebo čím iným by sa dalo.

„V poslednom čase mám obavy o Radku,“ hovorím Tei, kým čakáme na zastávke. Radkin autobus spolu s ňou odišiel pred malou chvíľkou. „Zdá sa mi, že je v pokušení vybozkávať zopár žabiakov v snahe urýchliť proces nájdania svojho Jacka. Nevie sa rozhodnúť, ako má správna kamoška v takomto prípade postupovať. Mám ju podporiť? Alebo jej to mám vyhovoriť?“

„Ťažko povedať,“ odpovie Tea zamyslene. „Ak chce vybozkávať žabiakov, nemali by sme jej brániť. Je to jej voľba. Nemyslíš?“

„Bojím sa, že v tej svojej netrpezlivosti prestane byť opatrná. Nechcem, aby sa popálila.“

„To nechcem ani ja, ale možno je to nevyhnutné, súčasť dospievania, pokus-omyl a tak podobne.“

„Ty si dnes veľmi pozitívne naladená.“

„Čaká nás posledný rok na gympli. Bude trpkosladký, nemyslíš?“

„Hm,“ na to nemám čo povedať. „Teta Jozefína mi kládla veľmi, veľmi dôrazne na srdce, aby som si tento rok užila najviac, ako sa len dá. Vraj už nikdy nebude nič také ako teraz.“

„Necháp ma zle, žeriem tvoju tetu, ale toto je vcelku depresívna vízia,“ zašomre Tea.

„Podľa nej výška už je o inom. Toto je vraj posledný bezstarostný rok, keď jediné, čo nás trápi, je maturita a prijímačky. Ale tam, na konci tunela, čaká reálny život, ktorý už nikdy nebude taký bezstarostný ako doteraz. Takže jej rada znie – popri všetkom tom učení nezabúdajte na zábavu.“

„Myslím, že budem mať presne opačný problém.“

„Ja viem,“ vehementne s Teou súhlasím, „ale to som jej nemohla povedať. Nech je akokoľvek *cool*.“

„Vyzerá dosť bystrá, som si istá, že by to predýchala. Zo všetkých dospelých, ktorých poznám, ona je jediná, kto je aspoň trochu v kontakte s realitou.“

„Dovoľ mi pripomenúť, ako rada opakuje, že synonymum puberty je egocentrizmus. Nemyslím, že je to kompliment pre náš druh.“

„Asi nie. Ale možno na tom niečo bude. Videla si správy?“ spýta sa nečakane.

Zamietavo krútim hlavou. Už len to mi chýba, sledovať správy na konci leta.

„Celý svet sa trasie, že bude ďalšia vojna, a my tu rozoberáme, či ide Radka pobožkať pár žabiakov.“

Tea je z nás troch vždy tá s nohami pevne na zemi.

„Je to všetko o perspektíve. Preberali sme to stokrát, ako sa dospelí zahrabú vo vlastných sračkách, ale...“ Tea urobí dramatickú pauzu a potom na mňa vybalí: „Nerobíme to isté?“

Chvíľu som neschopná akejkolvek reakcie.

„Niekedy ma desíš!“ poviem nakoniec.

„Prečo?“

„Lebo na mňa vždy vybafneš všetko, čo sa snažím ignorovať.“

Tea sa rozosmeje a objíma ma rukou okolo pliec. „Niekedy rozmýšľam, prečo sa so mnou kamarátiš.“

„Lebo ma desíš!“ zopakujem ešte raz dôrazne, a skôr ako stihne zareagovať, s úsmevom dodám, „zrejme mám masochistické sklony.“

„Tvoj bus je tu,“ upozorní ma namiesto odpovede.

Rýchlo sa lúčime, veď zajtra sa uvidíme. Aj tak jej však kývam z okna, až kým mi nezmizne z očí.

Cestou domov rozmýšľam, či má Tea pravdu. Sú popálenia naozaj nevyhnutnou súčasťou dospievania? Nedá sa im vyhnúť? Máme sa vôbec snažiť vyhýbať sa im? Čo ťa nezabije... je potrebné sa popáliť v mene nášho zmúdrenia? Nedá sa zmúdriť bez toho, na chybách iných? To by bolo ideálne, ale pravdepodobne musíme párkrát buchnúť hlavou do múru, kým pochopíme, že múr je tvrdší. Možno musíme vybozkávať zopár žiab, kým pochopíme, že princovia neexistujú. Možno by som sa mala vykašľať na svojho Jacka a metódou pokus-omyl... čo? Vybozkávať kohokoľvek, kto bude po ruke? To neznie veľmi lákavo. Čo je zlé na tom, keď je baba trošku pobláznená? Okej, možno nie iba trošku.

Vždy som bola presvedčená, že moje pobláznenie je celkom nevinné a neškodné, v podstate ma chráni pred všetkým tým cirkusom, ktorý sprevádza randenie. Neprejde týždeň bez väčšej či menšej drámy. Úplne najhoršie je, keď randia spolužiaci. Keď to medzi nimi prestane klapať, sme všetci uprostred bojovej zóny. Ale zase treba priznať, že väčšinu času sa na nich dobre bavíme. No neznášam, keď sme po ich rozchode nútení vybrať si, na čiu stranu sa pridáme. Na to fakt nemám nervy. Možno by som mala prežiť život normálnej tínedžerky so všetkým, čo k tomu patrí, čo ak mi tá dráma bude neskôr chýbať a v tridsiatke mi z toho šibne? Ako našej profke z geografie? Z tohto uhla pohľadu je lepšie byť šibnutý v puberte. Vo vyššom veku je také-

to šibanie trápne. Tomu by som sa predsa len rada vyhla. Rada by som starla s gráciou.

Lenže ja si nedokážem predstaviť bozkávať niekoho iného. Už takmer tri roky sa všetky moje romantické predstavy krútia len okolo neho. Ani žiadnemu hercovi sa ho zatiaľ nepodarilo vytesniť.

Bola to láska na prvý pohľad. Všimla som si ho hneď v prvý deň na gympli. On mňa nie. Nuž, nie som žiadna *femme fatale*. Zo začiatku to bolo naozaj nevinné, len také „páči sa mi, čo vidím“. Štandardná situácia, akoby povedal môj brat basketbalista (keby o tom vedel). To sa stáva, všakže? Akurát že vidieť každý deň na školských chodbách niečo, čo sa mi páči, malo za následok, že... sa mi to páčilo čím ďalej, tým viac. Až som sa doňho naozaj buchla. Ale že riadne.

Celkom obyčajné pobláznenie. Tuctové búrenie hormónov, nič viac. Celkom bežná vec. Nič nové pod slnkom. Jezmitu, ako hovorí starká, nech už to znamená čokoľvek. Okrem toho, väčšinu času sa mi s tým darí úspešne bojovať. Dokážem si racionálne zdôvodniť, že je to totálna haluz, že to nie je skutočné, patrí to k puberte rovnako ako akné a jediné, na čo si musím dávať pozor, je, aby som neslintala, keď ho vidím. Myslím, že to skrývam tak dobre, že ani Radka, ani Tea by o ňom nevedeli, keby som sa k tomu raz pod nátlakom nepriznala. Aj to len preto, lebo ma balil jeden veľmi sympatický chalan, ale ja som ho stále odmietala. Babám to bolo podozrivé, stále do mňa rýpali, prečo mu nedám šancu, až som priznala, že sa mi páči niekto iný. Ďalší týždeň hádali, kto to môže byť. Vzdala som sa, až keď mi pohrozili, že sa spýtajú Maca. To by znamenalo hotovú inkvizíciu. Aspoň som teda svoje zaľúbenie značne zľahčila. Nemalo zmysel všetko im vyzvoniť. Rovnako ako nemá zmysel o ňom snívať, ale tomu sa, žiaľ, nedá pomôcť. Dokážem však kontrolovať, koľko toho poviem a komu. Aj keď... je možné, že baby vedia viac aj bez toho, aby som im to musela vyhláskovať. Možno ma len ne-

chávajú tváriť sa, že... On je zadaný, takže na tom nezáleží. Mám len o jeden dôvod viac na úsmev – každý pracovný deň. Ako som povedala, celkom nevinné pobláznenie. Ešte jeden rok a koniec. Zíde z očí, zíde z mysle. A dovtedy som v bezpečí pred zlomeným srdcom. Aspoň som si to tak zdôvodnila, že pobláznenia srdcia nelámu. Takže keď sa to tak vezme, v podstate mám veľké šťastie. Smútok aj tak vôbec nepristane takémuto krásnemu augustovému večeru.

Okná autobusu sú pootvárané dokorán. Cez deň bolo horúco a nenašiel sa nik, kto by ich zavrel. Aj tak dobre. Aspoň nemusím dýchať alkoholové výpary šíriace sa zo spolucestujúcich. Zvonku sa už ozývajú cvrčky. Vedela by som si predstaviť takú prechádzku popri rieke, On ma drží za ruku, na hladine rieky sa zrkadlí mesiac...

Našťastie som nezabudla vystúpiť na svojej zastávke, kde ma už čakal brat. Vždy ma chodí čakať k busu, keď idem von s babami. Aby sa mi niečo nestalo...

„Počul som, že si mala zaujímavý večer,“ spustil Maco, hneď ako sme prešli na druhú stranu cesty.

„Stavím sa, že si počul len slabý odvar toho, čo sa naozaj udiaľo.“

Vedela som, že mu náš spoločný známy zreferoval o tom týpkovi, čo sa ma snažil zbaliť v rámci stávky, ale o drinku od majiteľa nemal ako vedieť. Nemala som v pláne mu to vešať na nos, aj tak je prehnane starostlivý, keby vedel, že nám nejaký postarší chlapík kúpil drink a potom nám ponúkol odvoz, zamkol by ma v izbe a pustil von až v štyridsiatke, keď už budem škaredá a vráskavá a bude jasné, že ak sa za mnou niekto obzrie, bude to pre moju vnútornú krásu a nie pevnú kostru. To sú jeho vlastné slová, nie moje.

A tak som sa len tajomne usmiala a najväčšiu udalosť večera som si nechala pre seba.